

QUATRE POEMES NOCTURNS

Escrits per Alice

Vull que

Vull que em facis l'amor.

Que follem, digue-li com vulguis.

Obre, baixa, vine,

Troba, llepa, agafa,

Pressiona, fica, empeny.

Què en saps, d'això?

Vull que em facis l'amor.

Que follem, digue-li com vulguis.

Respira, toca, abraça,

Cavalca, crida, estreny,

Mira'm, menja'm, acaba'm.

Saps què vull dir?

Vull que em facis l'amor,

Que follem, digue-li com vulguis.

* * *

Record

Recordo quan obries la porta

lentament,

quan entraves a l'habitació sense fer cap soroll

perquè sabies que jo dormia.

Recordo que et desvesties i

deixaves caure els pantalons d'un cop,

i et treies la camisa botó a botó

mentre em miraves, sospirant.

Recordo l'aigua de la dutxa

i el vapor calent que arribava fins al llit,

i l'olor de net i el pijama

esperant-te allí obert.

Recordo les teves mans suaus

buscant les meves dins la tempesta

de llençols i el nòrdic i la manta,

i recordo l'escalfor quan t'apropaves per fi.

Recordo el respirar profund
i pausat i calent, i com jo despertava
del tot per tu,
pels teus petons humits i la passió.

Recordo com, peça a peça,
la roba queia per una banda del llit
i, tan sols a la nit, érem un
i ens deixàvem posseir.

Recordo un sexe brut i íntim
la suor i els crits ofegats
per les nostres mans, la fi.
Ho recordo tot ara, pel matí.

Quan el sol ens il·lumina
i la brisa suau entra per la finestra
mig oberta
i el món fa hores que camina sense els dos.

* * *

El mirall

Et mires al mirall i penses
que estàs grassa que tens estries
quina panxa i aquestes cuixes, quin horror!
Et mires al mirall i t'insultes i et trenques poc a poc.

Però jo estic darrera, jo sec al llit i miro també
i penso que voldria ser suficientment valent
per agafar-te i fer-te l'amor i convèncer-te així
que ets bonica, que ets estimable, que ets sensual, que ets real.

Quina pena que ni tu ni jo puguem fer una passa endavant
(perquè estem paralizzats) i canviar-ho tot.
Quina pena que et segueixi fent fàstic el teu cos
quan penso que ets la dona més atractiva d'aquest món.

Paràlisi

Tant de bo pogués trepar per les teves cames
infinites
i menjar-te durant hores i fer-te canviar.

Tant de bo pogués gemegar-te a l'oïda mentre busques
dins de mi
i m'acarones i tremolo i caic.

Tan de bo fóssim una ombra, lliures de caminar
per on volguéssim,
i follar-nos aquí i allà i a tot arreu.

Tant de bo sentís les teves mans agafar-me per l'esquena
i baixar,
arrencant-me la roba tot cridant *per fi, per fi*.

Tant de bo em penetressis molt a poc a poc
i el meu cabell
salvatge sobre el matalàs mullat dels dos.

Tant de bo féssim més i parléssim menys.
No creus?
Tu i jo parats, l'un davant de l'altre, en silenci per sempre més.